

Arrest

nr. 36 893 van 11 januari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister belast met Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 6 november 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister belast met Migratie- en asielbeleid van 27 juli 2009 houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 14 oktober 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VODDERIE, die loco advocaat C. BOSSERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Thaise nationaliteit te zijn.

Verzoekster is gehuwd met M.W., van Belgische nationaliteit.

Op 4 juni 2009 is verzoekster in België aangekomen met een visum type D. Op grond van dit visum heeft verzoekster een verblijfsrecht in België verkregen.

Op 25 juni 2009 heeft de Belgische echtgenoot van verzoekster aangifte gedaan van een schijnhuwelijk.

Op 29 juni 2009 is verzoekster verhoord door de lokale politie inzake de aangifte van schijnhuwelijk en heeft zij o.m. bevestigd dat zij niet meer samenwoonde met haar echtgenoot.

Op 27 juli 2009 heeft de gemachtigde van de minister een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht genomen. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“ In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van S.S.I., geboren te U.R. op (...), van Thaise nationaliteit

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing: artikel 42quater §1, 4° van de wet van 15.12.1980. Er is geen gezamenlijke vestiging van de echtgenoten.

Uit het PV van verhoor d.d. 29.06.2009 blijkt dat betrokkene niet meer samen woont met de Belgische echtgenoot. Ze heeft hem leren kennen toen ze op vakantie was bij vrienden. Op 28.02.2009 zijn ze gehuwd. Op 04.06.2009 is betrokkene in België aangekomen. Ze hebben slechts een 3-tal weken samengewoond. Mevrouw stelt dat de echtgenoot ziekelijk jaloers is en dat ze daar niet mee kan leven. Ze verblijft bij een vriendin.

Uit het administratief verslag d.d. 30.06.2009 van de politie van Antwerpen blijkt dat betrokkene in een massagesalon/escortebaar wil gaan werken en dat de echtgenoot daardoor het vermoeden heeft dat ze onder valse voorwendselen met hem is gehuwd. De echtgenoot heeft een aangifte van schijnhuwelijk gedaan (er is een PV met nummer AN.55.LB.081831/2009) en is de persoonlijke bezittingen en 2 paspoorten van betrokkene gaan afgeven bij de politie.

Er is geen enkele aanwijzing dat betrokkene zou kunnen aanspraak maken op de bepalingen van artikel 42quater §4 “

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de formele motiveringsplicht en het motiveringsbeginsel, alsook de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Doordat, het bestreden bevel haar motivering steunt op artikel 42 quater § 1, 4° van de wet van 15 december 1980.

Terwijl de wet vereist dat zowel juridische als feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen moeten worden vermeld;

zodat het bestreden bevel op dit vlak gebrekkig gemotiveerd werd en in strijd is met het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dat stelt dat elke bestuurshandeling, zijnde elke eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur, uitdrukkelijk moet gemotiveerd zijn.

Ten onrechte heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de voornoemde beslissing genomen op grond van art. 42 quater § 1, 4° van de Vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft haar beslissing ten onrechte gemotiveerd op basis van een zogenaamd gebrek aan gezamenlijke vestiging van de echtgenoten.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft zulks ten onrechte afgeleid uit het PV van verhoor van 29.06.2009, waaruit is gebleken dat verzoekster niet meer samenwoonde met haar Belgische echtgenoot.

Inderdaad is verzoekster tijdelijk bij een derde ingetrokken, gelet op het feit dat de samenwoning bij het begin van haar aankomst in België, niet vlekkeloos verliep.

Één en ander berustte echter op een misverstand zoals supra werd geschetst.

In die periode deed haar echtgenoot blijkbaar aangifte van schijnhuwelijk.

Nochtans heeft de echtgenoot inmiddels ingezien dat hij zich heeft vergist, dat hij ten onrechte geen vertrouwen had in de bedoelingen van zijn echtgenote en heeft hij zelf toegegeven dat hij overgereageerd heeft in die situatie.

Na de afkoelingsperiode, waarin verzoekster bij een derde inwoonde, zijn verzoekster en haar echtgenoot opnieuw terug samen gaan wonen, zoals de echtgenoot eveneens heeft aangegeven aan de bevoegde diensten.

Zoals blijkt uit de verklaring die de echtgenoot van verzoekster heeft afgelegd, heeft de echtgenoot spijt van zijn initiatief en wenst hij het huwelijk met zijn geliefde staande te houden.

De motiveringsplicht vervat in artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte juridische en de feitelijke overwegingen op te nemen die aan de grondslag liggen en dit op afdoende wijze.

Door de beslissing te nemen die ten grondslag ligt van huidig verzoekschrift, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken voornoemde bepalingen geschonden.

De Dienst Vreemdelingenzaken is niet uitgegaan van juiste gegevens, minstens heeft zij deze niet correct beoordeeld en kon zij op grond daarvan niet tot haar besluit komen.

Door de bestreden beslissing te nemen, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de zorgvuldigheidsplicht geschonden. Zij diende zich afdoende te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te nemen, quod non in casu.

De beslissing dient te worden vernietigd."

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de motivering van de beslissing van de besturen de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij/zij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers geduid dat er geen gezamenlijke vestiging is van de echtgenoten. Daarnaast wordt ook toegelicht op grond van welke gegevens de gemachtigde van de minister belast met Migratie- en asielbeleid tot deze vaststelling is gekomen. Tevens wordt verwezen naar artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het Vreemdelingenbesluit) dat bepaalt dat indien de minister of zijn gemachtigde, in toepassing van de artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de Vreemdelingenwet, een einde stelt aan het verblijf van een familielid van een burger van de Unie, hij de betrokkene hiervan in kennis stelt door de afgifte van een document overeenkomstig het model van de bijlage 21. De Raad besluit derhalve dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Verzoekster kan trouwens niet voorhouden dat zij de juridische en feitelijke basis van de bestreden beslissing niet kent nu zij in haar verzoekschrift de toepassing van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet in casu betwist en tevens uitvoerig de stelling van de gemachtigde van de minister belast met Migratie- en asielbeleid dat er geen gezamenlijke vestiging is tussen de echtgenoten bekritiseert.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Daarnaast voert verzoekster aan dat ook de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Bij zijn beoordeling is de Raad gehouden, gezien zijn wettelijke bevoegdheden als annulatierechter, slechts de bestreden beslissing en die stukken, die kenbaar waren bij het nemen van de bestreden beslissing, in zijn wettigheidstoetsing op te nemen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing is genomen in uitvoering van artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit en wijst er nogmaals op dat als reden van de beslissing artikel 42quater van de Vreemdelingenwet wordt opgegeven.

Artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

Het in voorliggend geval relevante onderdeel van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, met name § 1, eerste lid, 4° luidt als volgt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 4 juni 2009 in België is aangekomen met een visum type D. Dit visum verleende haar een verblijfsrecht. Slechts drie weken later, met name op 25 juni 2009 heeft verzoeksters echtgenoot aangifte gedaan van een schijnhuwelijk (PV AN.55.LB.081831/2009). De echtgenoot van verzoekster verklaarde onder meer: *“Gisteren na de middag is mijn echtgenote van mij weggegaan nadat ik van haar had vernomen wat de echte bedoeling was om met mij te huwen en in België te vertoeven. Ik heb uit haar eigen mond moeten horen dat ze met me gehuwd is om verblijfspapieren te bemachtigen en zodoende in België trachten veel geld te verdienen. (...) Het is voor mij duidelijk dat het hier om een schijnhuwelijk gaat. (...) Ik wens dat de zaak verder wordt onderzocht en dat ons huwelijk wordt ontbonden. Mijn echtgenote is op de hoogte van het feit dat ik met haar niets meer wil te maken hebben. (...)”*. Verzoekster werd daarop op 29 juni 2009 gehoord door de lokale politie inzake de aangifte van schijnhuwelijk door haar echtgenoot. Zij bevestigde o.m. dat zij niet meer samenwoonde met haar echtgenoot, die volgens haar ziekelijk jaloers zou zijn. Zij verklaarde *“ik kon daar niet meer mee leven, gezien ik nooit buiten mocht.”* Tevens verklaarde zij dat haar echtgenoot zou weigeren haar persoonlijke bezittingen en paspoort af te geven, doch betwist zij dat er sprake is van een schijnhuwelijk. Uit het administratief verslag vreemdelingencontrole d.d. 30 juni 2009 blijkt dat verzoeksters echtgenoot verklaarde dat zij in een massagesalon wil werken en dat hij het vermoeden heeft dat zij onder valse voorwendselen met hem is getrouwd. Op diezelfde dag is verzoeksters echtgenoot de persoonlijke bezittingen van verzoekster en de twee paspoorten komen afgeven op het politiebureau.

Daargelaten de vraag of er in casu sprake is van een schijnhuwelijk blijkt uit de voormelde gegevens zeer duidelijk dat er geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging. Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden.

Gelet op de concrete gegevens van de zaak heeft de gemachtigde van de minister belast met Migratie- en asielbeleid in alle redelijkheid een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht genomen.

Daar waar verzoekster voor het eerst in haar verzoekschrift betoogt *“dat de echtgenoot inmiddels heeft ingezien dat hij zich vergist heeft, dat hij ten onrechte geen vertrouwen had in de bedoelingen van zijn echtgenote en (...) hij zelf (heeft) toegegeven dat hij overgereageerd heeft in die situatie”* en dat zij inmiddels weer samenwoont met haar echtgenoot, wijst de Raad er nogmaals op dat voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing men zich dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens.

Op het ogenblik van de beoordeling van de bestreden beslissing had de administratie geen kennis van het feit dat de echtgenoot van verzoekster zich zou hebben vergist en zou overgereageerd hebben.

Deze gegevens werden slechts na de bestreden beslissing, in het inleidend verzoekschrift, aan de administratie ter kennis gebracht, zodat het de administratie niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden bij de beoordeling van de bestreden beslissing. Het gegeven dat de echtgenoot van verzoekster op heden, zijnde na de bestreden beslissing spijt zou hebben van zijn initiatief kan geen afbreuk doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de minister belast met Migratie- en asielbeleid bij het nemen van de bestreden beslissing zorgvuldig tewerk is gegaan. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, is de administratie niet enkel voortgegaan op de klacht inzake schijnhuwelijk van haar echtgenoot, maar werd verzoekster ook gehoord. Zij bevestigde dat er geen gezamenlijke vestiging meer was. Aldus is de administratie uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU